

Daniels bok – nummer nitten

Den profetiske betydningen av ordet «time» i Daniels bok

Jeff Pippenger

2023-12-14

Ordet «time», som i Det gamle testamente bare finnes i Daniels bok, er alltid forbundet med en eller annen form for dom. I kapittel tre representerer det søndagsloven, med vekt på banneret representert ved Sadrak, Mesjak og Abed-Nego.

I kapittel fire representerer det første gangen ankomsten av advarselen i den første engels budskap i 1798. Da det brukes den andre gangen i kapittel fire, representerte det åpningen av den undersøkende dom den 22. oktober 1844. I kapittel fire representerer de to brukene av ordet «time» historien om den første og den andre engels budskap fra 1798 til 1844. Den historien er historien om de sju tordener i Åpenbaringen ti. De sju tordener representeres ved de to gangene ordet «time» brukes i kapittel fire, og representerer derfor også historien om den tredje engel fra 1989 og frem til den snart kommende søndagsloven.

I kapittel fem representerer ordet «time» også søndagsloven, men betoningen der ligger på enden av det sjette riket i Bibelens profeti, De forente stater, slik dette er forbilledliggjort ved enden på det første riket i Bibelens profeti, Babylon. I kapittel tre var betoningen på fanen i ildovnen, men i kapittel fem er betoningen på Belsasars skjebne og hans særegne dom, selv om Daniel til sist trer inn i fortellingen som et forbilde på fanen.

Ved søndagsloven fremstilles den «time» da Nebukadnesar foretok sin innvielse, og Belsasars død. Den «time» som i kapittel fire fremstilles som åpningen av dommen, identifiserer åpningen av undersøkelsesdommen den 22. oktober 1844, og den identifiserer også åpningen av den fullbyrdende dommen ved søndagsloven. Enten det gjelder åpningen av dommens bøker i den himmelske helligdom den 22. oktober 1844, eller begynnelsen på Guds dom over dem som har forkastet frelsen, ved begynnelsen av den fullbyrdende dommen ved søndagsloven fremstilles advarselen om en av de to forestående dommer i Daniel kapittel fire ved den første bruken av ordet «time», og den faktiske begynnelsen på hver av de to typer dom er fremstilt ved den andre gangen ordet «time» brukes i kapittel fire.

Det grammatiske begrepet for ordet «time» slik det brukes av Daniel, er at det er en «polysemi». En polysemi er et ord som har flere betydninger som alle kan samles under samme overskrift. De fem gangene Daniel bruker ordet «time», viser alle til dom, men hver av dem berører ulike sider ved enten Guds gjengjeldende dom, som kalles Hans utøvende dom, eller Guds undersøkende dom, hvor Han avgjør hvem som skal eller ikke skal bli frelst. Enten det er den undersøkende dommen som begynte den 22. oktober 1844, eller den utøvende dommen som begynner ved den snart kommende søndagsloven, er begge dommer progressive av natur. Guds gjengjeldende, eller utøvende, dom begynner ved søndagsloven og eskalerer gradvis, og når til slutt fram til menneskets nådetids avslutning og de syv siste plagene.

Daniel kapittel fem bruker ordet «time» for å illustrere Guds utøvende dom, slik den kommer til uttrykk ved Belsasars død og enden på nasjonen han hersket over.

I samme stund kom fingrer av en menneskehånd til syne og skrev like overfor lysestaken på kalkpussen på veggen i kongens palass; og kongen så den delen av hånden som skrev. Daniel 5:5.

Den utøvende dommen begynner ved søndagsloven, som også er fremstilt ved Nebukadnesars innvielse av gullstøtten, men denne «time» handler mer om utfrielsen av Guds folk i den krisen som frembringes ved søndagsloven. Den utøvende dommen over Tyrus' skjøge, og også over De forente stater, begynner ved søndagsloven, som er den «time» som er et symbol på dom i Daniels bok.

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen som sa: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Gjengjeld henne slik som hun har gjengjeldt dere, og gi henne dobbelt etter hennes gjerninger; fyll henne dobbelt i det beger som hun har fylt. Så meget som hun har herliggjort seg selv og levd i vellyst, så meget pine og sorg skal dere gi henne. For hun sier i sitt hjerte: Jeg sitter som dronning og er ikke enke, og sorg skal jeg aldri se. Derfor skal hennes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød; og hun skal brennes opp med ild. For sterk er Herren Gud, han som dømmer henne. Og jordens konger, som har drevet hor med henne og levd i vellyst med henne, skal gråte og klage over henne når de ser røyken av hennes brann. De står langt borte av frykt for hennes pine og sier: Ve, ve, den store by Babylon, den sterke by! For på én time er din dom kommet. Åpenbaringen 18:4–10.

Søndagsloven i USA, som er begynnelsen på den utøvende dom, og som også er progressiv, begynner i den «time» da Guds barn, som ennå er i Babylon, kalles ut ved banneret. Det er den «time» da dommen kommer over «den store stad, Babylon». Hennes dom, representert ved ordet «time», omfatter den perioden da Guds andre hjord kalles ut av Babylon.

Og på den dag skal det være en Isais rot, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningefolkene søke, og hans hvilested skal være herlig. Og det skal skje på den dag at Herren igjen, for annen gang, skal rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, dem som er blitt tilbake, fra Assyria og fra Egypt og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øyer. Og han skal reise et banner for folkene og samle Israels fordrevne og føre Judas spredte sammen fra jordens fire hjørner. Jesaja 11:10–12.

Herren kalte mennesker ut av Babylon i den første engels bevegelse i 1844, og den andre engel i denne historien skal gjentas i de siste dager, når «Herren skal igjen, for annen gang, rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk». Den resten av folket som Han «igjen» kaller ut, er ikke banneret, for banneret er «Isais rot», som reiser seg som det «banner» som «hedningefolkene søker». For annen gang vil Gud kalle folkeslagene ut av Babylon.

Han vil gjøre dette ved først å samle «Israels fordrevne», som er «Judas spredte», og som kommer «fra jordens fire hjørner», når de samles sammen ved slutten av tre og en halv dag, mens de ligger

døde på gaten i Åpenbaringen kapittel elleve, som går gjennom Esekiels dal med døde og tørre ben.

Den «time» da den utøvende dom begynner over «Babylon», den «store byen», er den samme «time» som det «store jordskjelvet» i Åpenbaringen elleve. Guds utøvende dom begynner på den «time», for i Åpenbaringen kapittel elleve blir sju tusen drept i jordskjelvets «time». Disse sju tusen ble framstilt ved Nebukadnesars «mektigste menn», som døde da de kastet Sadrak, Mesak og Abed-Nego inn i ovnen som var blitt opphetet «sju ganger» over det normale. I den franske revolusjon representerte de «sju tusen» Frankrikes kongelige, eller dets mektige menn. Ikke bare ble Belsasar drept i kapittel fem, men hans hær ble tilintetgjort. «Timen» da søndagsloven begynner, innleder den forfølgelsen som er framstilt ved at Guds folk blir kastet inn i ovnen, men den markerer også begynnelsen på Guds utøvende dom over den store byen Babylon.

Det er også «timen» for det store jordskjelvet i Åpenbaringen kapittel elleves store jordskjelv, når de tidligere døde ben, som ble drept på gaten av dyret fra avgrunnen, løftes opp til himmelen som et banner. Der er det også den samme «timen» da det tredje Ve, som også er den sjuende basun, lyder. Den sjuende basun er det tredje Ve, og hensikten med den siste Ve-basunen er ikke bare å føre dom over dem som håndhever søndagstilbedelse, men også å vekke folkeslagenes vrede. Det tredje Ve, den sjuende basun og folkeslagenes vrede er alle symboler som omhandler Islams profetiske rolle, og de er alle plassert i «timen» for det store jordskjelvet.

Og de hørte en høy røst fra himmelen som sa til dem: Kom hit opp. Og de steg opp til himmelen i en sky, og deres fiender så dem. Og i samme stund kom det et stort jordskjelv, og den tiende del av byen falt, og i jordskjelvet ble syv tusen mennesker drept; og resten ble grepet av frykt og gav himmelens Gud ære. Det annet ve er over; og se, det tredje ve kommer snart. Og den syvende engel blåste i basunen; og det lød høye røster i himmelen, som sa: Denne verdens riker er blitt vår Herres og hans Kristi riker, og han skal regjere i all evighet. Og de tjuefire eldste, som satt for Guds åsyn på sine troner, falt ned på sine ansikter og tilbad Gud og sa: Vi takker deg, Herre Gud, du Allmektige, du som er og som var og som kommer, fordi du har tatt i bruk din store makt og tiltrådt ditt kongedømme. Og folkeslagene raste, og din vrede er kommet, og tiden for de døde, at de skal bli dømt, og at du skal lønne dine tjenere profetene og de hellige og dem som frykter ditt navn, små og store, og ødelegge dem som ødelegger jorden. Åpenbaringen 11:12–18.

Esekiels døde ben stiger opp «til himmelen i en sky; og deres fiender» ser «dem» i den «time» da Nebukadnesars musikk begynner å spille, og Tyros skjøge begynner å synge, og det frafalne Israel begynner å danse. Det frafalne Israel representerer den falske profeten, kong Nebukadnesar er dragen, og Tyros skjøge er dyret. Dansen blir illustrert ved Ba'al's profeter og lundprofetene i fortellingen om Elia. Den ble også illustrert ved Salomes dans, Herodias' datter. Ba'al er den falske mannlige guddommen, og Astarte er lundprofetene, som er knyttet til en kvinnelig guddom. Sammen representerer de kombinasjonen av kirke (kvinnen) og stat (mannen). Sammen representerer de De forente staters falske profet. Salome identifiserer at den falske profeten er Romas datter, hvis bilde er kombinasjonen av kirke og stat i De forente stater.

Derfor trådte på den tid noen kaldeere fram og anklaget jødene. De tok til orde og sa til kong Nebukadnesar: O konge, lev evig! Du, o konge, har gitt et påbud om at hvert menneske som hører lyden av horn, fløyte, harpe, sekkepipe, psalter, dulcimer og alle slags musikkinstrumenter, skal falle ned og tilbe gullstøtten. Og den som ikke faller ned og tilber, skal kastes midt inn i den brennende, flammende ovnen. Det finnes noen jøder som du har satt over forvaltningen i provinsen Babylon, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego; disse menn, o konge, har ikke aktet på deg: de dyrker ikke dine guder og tilber ikke gullstøtten som du har reist. Daniel 3:8–12.

I den «time» så Sjadraaks, Mesjaks og Abed-Negos fiender at de nektet å ta imot dyrets merke, og deretter anmodet de kongen om å fullbyrde den foreskrevne dom. I den «time» blir søndagsloven, som er den rystelse som konfronterer jorddyret (jordskjelvet), åpenbart i Nebukadnesars vrede og harme.

Da befalte Nebukadnesar i sin vrede og harme at Sadrak, Mesjak og Abed-Nego skulle føres fram. Deretter førte de disse mennene fram for kongen. Daniel 3:13.

Forfølgelsen som rettes mot Guds to vitner (Sjadraak, Mesjak og Abed-Nego), finner sted når de nekter å bøye seg, eller slik Åpenbaringen elleve uttrykker det—de står på sine føtter.

Og etter tre og en halv dag kom livsånden fra Gud inn i dem, og de stod på sine føtter; og stor frykt falt på dem som så dem. Og de hørte en høy røst fra himmelen si til dem: Kom hit opp. Og de steg opp til himmelen i en sky; og deres fiender så dem. Åpenbaringen 11:11, 12.

Ved å nekte å bøye seg, står de på sine føtter som Esekiels mektige hær. De står når de mottar og deretter forkynner beseglingsbudskapet som protesterer mot dannelsen av foreningen mellom kirke og stat i Amerikas forente stater, og advarer om den snart kommende søndagsloven, og fastslår at Guds gjengjeldende dom er i ferd med å fullbyrdes ved islam i det tredje Ve. Midnattsropets budskap er framstilt ved den «hemmelighet» som ble åpenbart for Daniel i kapittel to, og når Guds folk i de siste dager slår seg til ro i den «sannhet», kan de ikke og vil de ikke bli rokket av det nært forestående jordskjelv.

«Arbeidet i Battle Creek er av samme karakter. Lederne ved sanatoriet har blandet seg med vantro og gitt dem adgang til sine rådslagninger, i større eller mindre grad, men det er som å gå i gang med arbeidet med lukkede øyne. De mangler dømmekraft til å se hva som når som helst vil bryte løs over oss. Det er en ånd av fortvivelse, av krig og blodsutgytelse, og denne ånd vil tilta helt til tidens avslutning. Så snart Guds folk er beseglet på sine panner — det er ikke noe segl eller merke som kan sees, men en grunnfestelse i sannheten, både intellektuelt og åndelig, slik at de ikke kan rokkes — så snart Guds folk er beseglet og forberedt for rystelsen, vil den komme. Ja, den har allerede begynt. Guds dommer hviler nå over landet for å gi oss advarsel, så vi kan vite hva som kommer.» Manuscript Releases, bind 10, 252.

Beseglingen representerer et merke som i begynnelsen ikke kan sees av mennesker, men som deretter sees av alle. Når Guds folk tar imot budskapet om Midnattsropet, som har vært fremstilt ved «hemmeligheten» som ble åpenbart for Daniel i kapittel to, har de tatt imot «hemmeligheten» om dyrets bilde som leder til dyrets merke, hvilket bringer Guds dom, som fullbyrdes gjennom

islam. Dette finner sted på en tid da en «ånd av desperasjon, av krig og blodsutgytelse» øker. Den tiden er nå. Det finner sted når adventismens ledere ikke kan se på grunn av laodikeisk blindhet. Under beseglingsprosessen, som fullendes ved Midnattsropet, blir seglet innprentet på de vise jomfruenes panner, men det er usett. Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego representerer dem som har slått seg til ro i sannheten, slik dette er fremstilt gjennom deres samtale med Nebukadnesar.

Nebukadnesar tok til orde og sa til dem: Er det sant, Sjadraak, Mesjak og Abed-Nego, at dere ikke dyrker mine guder og ikke tilber gullstøtten som jeg har reist? Nå, dersom dere er rede til, når dere hører lyden av horn, fløyte, siter, lyre, harpe, sekkepipe og all slags musikk, å falle ned og tilbe billedstøtten som jeg har laget, så er det vel. Men dersom dere ikke tilber, skal dere i samme stund kastes midt inn i den brennende ildovnen; og hvem er den gud som skal kunne utfri dere av min hånd? Sjadraak, Mesjak og Abed-Nego svarte og sa til kongen:

Nebukadnesar, vi trenger ikke å svare deg et ord i denne sak. Om vår Gud, han som vi dyrker, vil det så, er han mektig til å utfri oss fra den brennende ildovnen, og han skal utfri oss av din hånd, konge. Men om han ikke gjør det, så skal det være kjent for deg, konge, at vi ikke vil dyrke dine guder og ikke tilbe gullstøtten som du har reist. Daniel 3:14–18.

Deretter vil de tre verdige åpenbare Guds segl som kan sees. Bare de som først har det usynlige seglet i sitt indre, vil være med på å åpenbare Guds segl i den tiden da det må kunne sees.

Da ble Nebukadnesar full av harme, og ansiktsuttrykket hans ble forandret mot Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego. Derfor talte han og befalte at ovnen skulle gjøres sju ganger hetere enn den pleide å være opphetet. Og han befalte de sterkeste mennene i hæren sin å binde Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego og kaste dem inn i den brennende ildovnen. Da ble disse mennene bundet i kappene sine, buksene sine, hodeplaggene sine og de øvrige klærne sine og kastet midt inn i den brennende ildovnen. Fordi kongens befaling var så streng, og ovnen var overmåte het, drepte ildflammen de mennene som bar Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego opp. Og disse tre mennene, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, falt bundet ned midt inn i den brennende ildovnen. Da ble kong Nebukadnesar forferdet og reiste seg hastig opp. Han tok til orde og sa til rådmennene sine: Var det ikke tre menn vi kastet bundet inn i ilden? De svarte og sa til kongen: Det er sant, konge. Han svarte og sa: Se, jeg ser fire menn gå løse omkring midt inne i ilden, og det er ingen skade på dem, og den fjerdes skikkelse er lik Guds Sønn. Daniel 3:19–25.

De to vitnene, representert ved Sjadrach, Mesjak og Abed-Nego, blir deretter løftet opp som et banner, og deretter vil seglet bli sett.

«Den Hellige Ånds gjerning er å overbevise verden om synd, om rettferdighet og om dom. Verden kan bare advares ved å se dem som tror sannheten, helliget ved sannheten, handle etter høye og hellige prinsipper og på en opphøyet og edel måte vise skillelinjen mellom dem som holder Guds bud, og dem som tramper dem under sine føtter. Åndens helliggjørelse markerer forskjellen mellom dem som har Guds segl, og dem som holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det klart bli vist hva dyrets merke er. Det er å holde søndagen. De som, etter å ha hørt sannheten, fortsetter å betrakte denne dagen som hellig, bærer underskriften til syndens menneske, han som tenkte å forandre tider og lover. Bible Training School, 1. desember 1903.»

Ved søndagsloven vil De forente stater vende seg til De forente nasjoner for å fullføre sitt profetiske verk. Hun skal bedra verden ved de mirakler hun utfører, slik det er fremstilt ved Salomes dans. Mens hun utfører sin bedragets dans, vil Tyrus' skjøge synge sine sanger, og Nebukadnesars orkester vil spille musikken. De forente stater tar ledelsen i å tvinge verden til å godta sangen og bøye seg ned for bildet.

Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden; og det hadde to horn lik et lam, og det talte som en drage. Og det utøver all den første dyrets makt framfor det, og får jorden og dem som bor på den, til å tilbe det første dyret, hvis dødelige sår ble leget. Og det gjør store tegn, så at det endog lar ild fare ned fra himmelen til jorden for menneskenes øyne, og forfører dem som bor på jorden ved hjelp av de tegn som det hadde makt til å gjøre for dyrets øyne; idet det sier til dem som bor på jorden, at de skal gjøre et bilde av dyret som hadde sverdsåret og levde. Og det fikk makt til å gi livsånd til dyrets bilde, så at dyrets bilde både skulle tale og gjøre at alle som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle drepes. Og det gjør at alle, små og store, rike og fattige, frie og treller, får et merke på sin høyre hånd eller på sine panner, og at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket eller dyrets navn eller tallet for dets navn. Her er visdommen. Den som har forstand, regne ut dyrets tall; for det er et menneskes tall, og dets tall er seks hundre og seksti og seks. Åpenbaringen 13:11–18.

Egypt i de siste dager representerer verden (da styrt av De forente nasjoner), men det er et «Ve» (et symbol på islam) som er blitt uttalt over dem (De forente stater) som vender seg til Egypt for hjelp. Når de tre verdige menn blir kastet i ildovnen og blir banneret for verden, er ildovnen i virkeligheten ikke Nebukadnesars ildovn.

Ve dem som drar ned til Egypt for å få hjelp, som støtter seg til hester og setter sin lit til vogner, fordi de er mange, og til ryttere, fordi de er overmåte sterke, men ikke ser hen til Israels Hellige og ikke søker Herren! Men også han er vis og lar ulykken komme, og han tar ikke sine ord tilbake; han reiser seg mot ugjerningsmenneskenes hus og mot hjelpen til dem som gjør urett. Egypterne er mennesker og ikke Gud, og deres hester er kjød og ikke ånd. Når Herren rekker ut sin hånd, skal både den som hjelper, snuble, og den som får hjelp, falle, og de skal alle omkomme sammen. For så har Herren talt til meg: Som når løven og den unge løven knurrer over sitt rov, og en mengde hyrder blir kalt sammen mot ham, da lar han seg ikke skremme av deres røst og lar seg ikke bøye av larmen fra dem; slik skal hærskares Herre fare ned for å stride for Sions berg og for høyden der. Som fugler som svever, slik skal hærskares Herre verne Jerusalem; idet han verner, skal han også utfri det, og idet han farer forbi, skal han berge det. Vend om til ham som Israels barn så dypt har gjort opprør imot. For på den dag skal enhver kaste bort sine avguder av sølv og sine avguder av gull, som deres egne hender har gjort til synd for dere. Da skal assyreren falle for sverd, ikke ved en mektig mann, og et sverd, ikke fra et ringe menneske, skal fortære ham; han skal flykte for sverdet, og hans unge menn skal bli gjort til tvangsarbeidere. Hans klippeborg skal han flykte til av frykt, og hans fyrster skal forskrekkes for banneret, sier Herren, han som har sin ild i Sion og sin ild i Jerusalem. Jesaja 31:1–9.

Jerusalem er den ovnen verden vil se hen til, og de vil se fire menn vandre derinne.

Så trådte Nebukadnesar fram til åpningen av den brennende ildovnen og tok til orde og sa: Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, dere tjenere for Den Høyeste Gud, kom ut og kom hit! Da kom Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego ut fra ilden. Og satrapene, landshøvdingene og stattholderne og kongens rådgivere samlet seg og så disse mennene, på hvis legemer ilden ikke hadde hatt noen makt; ikke et hår på deres hode var svidd, deres kapper var ikke forandret, og det luktet ikke ild av dem. Da tok Nebukadnesar til orde og sa: Lovet være Sjadraks, Mesjaks og Abed-Negos Gud, som sendte sin engel og fridde sine tjenere, de som satte sin lit til ham og trosset kongens bud og overgav sine legemer, for at de ikke skulle tjene eller tilbe noen annen gud enn sin egen Gud. Daniel 3:26–28.

Nebukadnesar utstedte deretter et nytt dekret. Dette dekretet symboliserer det endelige dekretet i de siste dager. Han utsteder et dødsdekret, som i sitt svake forsøk på å opphøye himmelens Gud, i virkeligheten er den profetiske symbolikken på dødsdekretet ved verdens ende. Nebukadnesar, som representerer en konge ved verdens ende, er et symbol på dragens ti konger som driver hor med Roms skjøge. Det neste dekretet i det profetiske scenarioet er dødsdekretet, og selv om Nebukadnesar utsteder en kunngjøring for sin egen tid, representerer han i virkeligheten det siste dekretet fra den trefoldige unionen i de siste dager. Dette dekretet er dødsdekretet som settes i kraft etter at prøvetiden er avsluttet, men som aldri blir fullbyrdet mot Guds folk.

Derfor utsteder jeg en forordning om at ethvert folk, enhver nasjon og hvert tungemål som taler noe urett mot Sjadraks, Mesjaks og Abed-Negos Gud, skal hogges i stykker, og deres hus skal gjøres til en skraphaug; for det finnes ingen annen Gud som kan frelse på denne måten. Deretter opphøyet kongen Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego i provinsen Babylon. Daniel 3:29, 30.

Vi har nå ført til protokolls tilstrekkelig av de tre første kapitlene i Daniel til å begynne vår behandling av det fjerde og femte kapitlet, som styres av det profetiske prinsippet «gjenta og utvid». Daniel kapittel fire identifiserer 1798 og begynnelsen på jorddyret, og Daniel kapittel fem identifiserer søndagsloven og slutten på jorddyret idet det taler som en drage. De to kapitlene skal føres sammen «linje på linje» med de tre første kapitlene for å bygge videre på strukturen i de tre englers budskap. På grunn av dette vil vi først omhyggelig definere prinsippet «linje på linje».

Vi vil fortsette i den neste artikkelen.

«Belsasar hadde fått mange anledninger til å kjenne og gjøre Guds vilje. Han hadde sett sin bestefar Nebukadnesar bli forvist fra menneskenes samfunn. Han hadde sett forstanden, som den stolte monarken priste seg av, bli tatt fra ham av Den som gav den. Han hadde sett kongen bli drevet ut av sitt rike og gjort til de ville dyrenes ledsager. Men Belsasars kjærlighet til adspredelse og selvforherligelse utslettet de lærdommene han aldri skulle ha glemt; og han begikk synder som lignet dem som førte signaldommer over Nebukadnesar. Han ødte bort de anledninger som nådig var gitt ham, og unnlot å bruke de mulighetene som stod til hans rådighet for å bli kjent med sannheten. 'Hva må jeg gjøre for å bli frelst?' var et spørsmål den store, men dårlige, kongen gikk forbi med likegyldighet.» Bible Echo, 25. april 1898.